

چکیده

هدف اصلی پژوهش حاضر اثر بخشی زوج درمانی مبتنی بر طرحواره بر خودکارآمدی، مدیریت طلاق و کاهش تعارضات زوجین در آستانه طلاق شهرستان رشت می باشد. طرح این پژوهش از نوع شبه آزمایشی به شیوه پیش‌آزمون- پس‌آزمون با گروه کنترل بود. جامعه تحقیق زوجین متقاضی طلاق مراجعه کننده به دادگستری و مرکز مشاوره پیش از طلاق بهزیستی رشت بوده است، از این جامعه ۳۰ زوج به روش نمونه گیری تصادفی و بعد از انجام مصاحبه نیمه ساختاری انتخاب شدند. زوجین به شیوه تصادفی در دو گروه کنترل و آزمایش هر گروه ۱۵ زوج قرار گرفتند، سپس ابزارهای تعارضات زناشویی براتی و ثنائی (۱۳۷۵) و پرسشنامه خودکارآمدی مدیریت طلاق در زوجین متقاضی طلاق اجرا شد (پیش‌آزمون) و سپس طرحواره درمانی در گروه آزمایش به میزان ۸ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای با هفته‌ای دو بار به شیوه مشاوره گروهی اجرا شد و گروه کنترل مداخله‌ای دریافت نکرد، سرانجام میزان تغییر متغیرهای وابسته در دو گروه مجدداً با همان ابزارها (پس‌آزمون) اجرا شد. نتایج تحلیل نشان داد که بین مراجعان متقاضی طلاق گروه‌های آزمایش و کنترل در متغیر وابسته تعارضات زناشویی تفاوت معنادار وجود دارد. اما در متغیر خودکارآمدی مدیریت طلاق تفاوت معناداری مشاهده شد. ($P < 0/01$).

نتیجه‌گیری: زوج‌درمانی مبتنی بر طرحواره می‌تواند تعارضات زناشویی زوجین متقاضی طلاق را کاهش می‌دهد و بر خودکارآمدی مدیریت طلاق تأثیر معناداری دارد.

کلیدواژه‌ها: زوج درمانی مبتنی بر طرحواره، خودکارآمدی مدیریت طلاق، کاهش تعارضات زوجین.